

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VII Wydział Karny w Hajnówce

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Front

Protokolant: Edyta Bartoszewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2015 r. w Hajnówce

sprawy M. H., syna M. i H. z domu G., urodzonego w dniu (...) w H.

oskarżonego o to, że:

I) **w dniu 1 grudnia 2014 r. około godziny 16.55 w H. na drodze publicznej – ul. (...), kierował pojazdem mechanicznym marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,21 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości,**

to jest o czyn z art. 178 a § 4 kk

II) **w dniu 2 stycznia 2015 r. około godziny 11.55 w H. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,79 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości,**

to jest o czyn z art. 178 a § 4 kk

o r z e k a:

I. oskarżonego M. H. uznaje za winnego tego, że:

a) w dniu 1 grudnia 2014 r. około godziny 16.55 w H. na drodze publicznej – ul. (...), kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,21 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13, czynu tego dopuszczając się jednocześnie w okresie obowiązywania orzeczonego wymienionym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat,

to jest czynu z art. 178 a § 4 kk

b) w dniu 2 stycznia 2015 r. około godziny 11.55 w H. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,79 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13, czynu tego dopuszczając się jednocześnie w okresie obowiązywania orzeczonego wymienionym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat,

to jest czynu z art. 178 a § 4 kk,

przy czym przyjmuje, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,00 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 448,72 (czterystu czterdziestu ośmiu złotych siedemdziesięciu dwóch groszy) złotych.

Sygn. akt VII K 113/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2014 r. około godziny 16.55 na drodze publicznej, ulicy (...) w H., M. H. prowadził samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest 1,21 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

W dniu 2 stycznia 2015 r. około godziny 11.55 M. H. ponownie prowadził w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny, tym razem samochód osobowy marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Zdarzenie miało miejsce na ul. (...) w H., a stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiło 0,79 mg/dm³.

M. H. był już wcześniej karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13 został skazany za czyn z art. 178 a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata. Ponadto orzeczony został wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz zobowiązano go do zwrotu prawa jazdy. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 5.07.2013 r.

Zarówno w dniu 1.12.2014 r., jak i w dniu 2.01.2015 r., M. H. prowadził więc samochód w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, naruszając jednocześnie ów zakaz.

Poczytalność M. H. w obu wyżej wymienionych datach nie budziła wątpliwości. Biegli psychiatrzy nie stwierdzili u niego choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego. Stwierdzili natomiast zespół uzależnienia od alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego M. H. (k. 98v) oraz pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności notatek urzędowych z czynności kontroli drogowej przeprowadzonej wobec oskarżonego (k. 1, 17), protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2, 18), świadectw wzorcowania alkomatów (k. 3, 19), informacji z Urzędu Miejskiego w B. (k. 26), informacji o karalności (k. 24), opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 51-53), a także odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie sygn. XV K 587/13.

Oskarżony M. H. przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że w tamtym okresie nadmiernie spożywał alkohol w związku z rozpadem małżeństwa. Po pewnym czasie uświadomił sobie szkodliwość picia i dlatego zgłosił się na leczenie odwykowe do (...) ZOZ w C.. W dacie czynów miał świadomość uprzedniej karalności za przestępstwo podobne, jak również orzeczonego w związku z nim zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jak oświadczył, wtedy nie przeszkadzało mu to by dalej jeździć samochodem, gdyż był pijany. Obecnie deklaruje, że podobny czyn już się nie powtórzy. Wyrażał gotowość podjęcia leczenia odwykowego w formie ambulatoryjnej.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w tym również przyznanie się do popełnienia zarzuconych mu czynów, nie budziły wątpliwości oraz zasługiwały na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności.

Jeśli chodzi o pierwszy czyn, okoliczność prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego (samochodu osobowego) po drodze publicznej – ulicy (...) w H. - znajdowała potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji z czynności kontroli drogowej. Stan trzeźwości oskarżonego został ustalony za pomocą badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, które dało wynik 1,21 mg/dm³. Przeprowadzony pomiar stężenia alkoholu uznać należy za wiarygodny, został on bowiem dokonany certyfikowanym urządzeniem, którego wzorcowanie posiadało ważność do dnia 2 maja 2015 r.

Podobnie, jeśli chodzi o drugi czyn, okoliczność prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego (samochodu osobowego) po drodze publicznej – ulicy (...) w H. - znajdowała potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji z czynności kontroli drogowej. Stan trzeźwości oskarżonego został ustalony za pomocą badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, które dało wynik 0,79 mg/dm³. Przeprowadzony pomiar stężenia alkoholu uznać należy za wiarygodny, został on bowiem dokonany certyfikowanym urządzeniem, którego wzorcowanie posiadało ważność do dnia 8 czerwca 2015 r.

Zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekracza 0,25 mg/dm³.

Mając powyższe na uwadze, fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Prowadząc samochód osobowy na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, dwukrotnie wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178 a § 1 kk. Zważywszy jednak na uprzednią karalność za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz popełnienie czynów w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlegał on surowszej odpowiedzialności karnej z art. 178 a § 4 kk.

Z dołączonego do akt sprawy odpisu prawomocnego wyroku wynikało, że oskarżony był wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a mianowicie wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 27.06.2013 r. sygn. XV K 587/13. W dniach 1 grudnia 2014 r. i 2 stycznia 2015 r. oskarżonego obowiązywał nałożony tym wyrokiem zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Ustalenia w zakresie poczytalności oskarżonego w chwili zarzuconych mu czynów Sąd poczynił w oparciu o opinię sądowo – psychiatryczną, dzieląc w całości zawarte w niej wnioski.

Z dniem 18.05 2015 r. w życie weszła ustawa z dnia 20.03.2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015 poz. 541), która zaostrzyła odpowiedzialność karną wobec sprawców przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Podniesiony został między innymi minimalny i maksymalny okres zakazu prowadzenia pojazdów (od 3 do 15 lat), wprowadzono również obowiązkowe świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 zł dla sprawcy z art. 178 a § 1 kk, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo z art. 178 a § 4 kk co najmniej 10.000 zł. Mając na uwadze, że oba

czyny oskarżonego zostały popełnione przed wejściem nowej ustawy w życie, zgodnie z dyrektywą wyrażoną w art. 4 § 1 kk, obligowało to sąd do stosowania ustawy dotychczasowej, gdyż była ona dla sprawcy względniejsza.

Zmiany w opisie przypisanego oskarżonemu czynu miały charakter redakcyjny.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze ogólne dyrektywy jej wymiaru, w tym w szczególności społeczną szkodliwość czynu oraz stopień zawinienia sprawcy. W tym kontekście należało przede wszystkim wziąć pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, która również sama przez się wpływała na surowszą odpowiedzialność karną za przestępstwo w typie kwalifikowanym. Art. 178 a § 4 kk przewiduje w takim wypadku karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. W przypadku skazania na jego podstawie nie jest możliwe zastosowanie art. 58 § 3 kk, czyli orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności grzywny albo kary ograniczenia wolności (art. 58 § 4 kk), zgodnie zaś z art. 69 § 4 kk możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, oprócz konieczności spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1 i 2 tego przepisu, ograniczona została jedynie do szczególnie uzasadnionych wypadków. Biorąc z kolei pod uwagę, że oba czyny zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, i posiadały tożsamą kwalifikację prawną, Sąd przyjął, że stanowiły one ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk. Uprawniało to Sąd do wymierzenia jednej kary w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W niniejszej sprawie Sąd był zatem władny orzec karę w wymiarze do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu okoliczności sprawy nie pozwalały na skorzystanie wobec oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary już choćby z tego względu, że przedmiotem osądu był ciąg przestępstw. Oznaczało to, że oskarżony nie tylko nie wyciągnął żadnych wniosków ze skazania, jakie zapadło wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. XV K 587/13, ale poruszał się w dalszym ciągu w stanie nietrzeźwości, nawet pomimo kolejnego zatrzymania, jakie miało miejsce w dniu 1.12.2014 r. Z nieprawomocnego na datę orzekania wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17.03.2015 r. sygn. XV K 175/15 wynikało zaś, że prowadził samochód w stanie nietrzeźwości także w dniu 7.12.2014 r. Dodatkową okolicznością obciążającą był tutaj fakt popełnienia analizowanych czynów w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co oskarżony zupełnie zlekceważył.

Analizowane zdarzenia niosły ze sobą jeszcze dalszy potencjał ujemnego ładunku społecznego. Podkreślić przede wszystkim należało, że w obydwu wypadkach oskarżony zdecydował się na jazdę, mając pełną świadomość pozostawania w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego, że wcześniej spożywał alkohol, zdecydował się usiąść za kierownicą. Były to więc klasyczne przypadki, kiedy kierujący najpierw alkohol pił, a następnie prowadził samochód. Wyraźnie zatem odróżnić można było te sytuacje od częstych w praktyce sądowej spraw, gdy sprawcy tego rodzaju przestępstw prowadzą pojazdy pod wpływem alkoholu, jednak po upływie znacznego czasu od zakończenia jego spożywania, pozostając w pewnego rodzaju nieświadomości co do rzeczywistego stężenia alkoholu w organizmie, z reguły na skutek przecenienia jego zdolności metabolicznych. Tym razem natomiast oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę zarówno z tego, że znajduje się pod działaniem alkoholu, jak i z tego, jaki będzie jego wpływ na organizm. Oskarżony popełnił zatem oba przestępstwa w sposób na wskroś umyślny, mając do tego świadomość grożących za nie konsekwencji.

Po trzecie, na krytyczną ocenę zachowania oskarżonego wpływał także stopień nietrzeźwości, w jakim znajdował się w chwili czynów. W trakcie zdarzenia z dnia 1.12.2014 r. stwierdzono u niego 1,21 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, co w przeliczeniu dawało stężenie na poziomie 2,55 promila. Za drugim razem badanie wykazało 0,79 mg/dm³, co w przeliczeniu dawało stężenie na poziomie 1,65 promila. Tak znaczny wpływ alkoholu, tożsamy w pierwszym przypadku w gruncie rzeczy ze stanem upojenia alkoholowego, powodować musiał istotne i daleko idące upośledzenie percepcji kierującego, jego możliwości psychoruchowych, a także adekwatnego reagowania na zmieniającą się sytuację ruchową na drodze. Należało przy tym zauważyć, że oskarżony w obu wypadkach poruszał się w terenie zabudowanym, w ruchu miejskim, po ulicach (...). Z tego też względu stwarzane przez niego zagrożenie miało charakter jak najbardziej realny, a nie tylko i wyłącznie potencjalny.

Sąd jednocześnie nie dopatrył się w zasadzie żadnych okoliczności usprawiedliwiających negatywny wydzźwięk czynów oskarżonego. Za takie nie można było uznać wyjaśnień, jakoby do ich popełnienia przyczyniły się traumatyczne przeżycia związane z rozpadem małżeństwa. Nie uzasadniały one w szczególności złamania sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a tym bardziej dalszego, wielokrotnego prowadzenia takich pojazdów w stanie nietrzeźwości. Przypuszczać należy, że dla potencjalnych ofiar wypadku spowodowanego przez oskarżonego raczej żadnego znaczenia nie miałyby, że doszło do niego na skutek przeżywanych przez sprawcę problemów rodzinnych. Dodać jeszcze należy, że wprawdzie zgłosił się on na leczenie odwykowe do (...) ZOZ w C., lecz został z niego dyscyplinarnie relegowany za picie alkoholu na terenie Oddziału. Z tego względu z dużym dystansem podchodzić należało do złożonych na rozprawie deklaracji podjęcia leczenia odwykowego w warunkach ambulatoryjnych.

Biorąc pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz wielokrotność kolejnych naruszeń obowiązujących w tym zakresie norm i przepisów, brak było podstaw do postawienia wobec niego pozytywnej prognozie kryminologicznej, która uzasadniałaby warunkowe zawieszenie wykonania kary (art. 69 § 1 i 2 kk). Z drugiej strony Sąd nie dopatrył się również jakichkolwiek szczególnych względów uzasadniających zastosowanie tej instytucji (art. 69 § 4 kk). Oskarżony jest osobą młodą i zdrową, a decydując się po raz kolejny na popełnienie tożsamyh rodzajowo przestępstw winien zdawać sobie sprawę z grożących konsekwencji. Za adekwatną i sprawiedliwą Sąd uznał karę bezwzględną 10 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta oscyluje wokół dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a biorąc pod uwagę granicę maksymalną, trudno uznać ją za rażąco surową.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Należy podkreślić, że zakaz prowadzenia pojazdów orzekany jest obligatoryjnie wobec sprawców przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, którzy w chwili popełnienia przestępstwa znajdowali się w stanie nietrzeźwości, i dotyczy on albo wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju. Zgodnie z art. 43 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym do 17.05.2015 r.) zakaz orzeka się w latach, od roku do lat 10. Jak podkreśla się w literaturze, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów pełni rolę prewencyjną i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Środkiem do osiągnięcia powyższego celu jest w tym wypadku wyeliminowanie z grona uczestników ruchu osób, które swoim dotychczasowym zachowaniem – w niniejszej sprawie popełnieniem przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości – dały podstawy, aby sądzić, że nie dają wystarczającej rękojmi bezpiecznego uczestnictwa w ruchu. Rolą sądu jest określenie długości trwania zakazu przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy. Oskarżony, w ocenie Sądu, swoim zachowaniem dał mocne podstawy do tego, aby sądzić, że nie gwarantuje on zachowania bezpieczeństwa jako uczestnik ruchu.

Opłatę wymierzono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 nr 49, poz. 223 t.j. ze zm.), o pozostałych kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 627 kpk, obciążając nimi w całości oskarżonego.